

Sygnatura akt XII C 43/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Zofia Lehmann

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy E. W.

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Poznaniu sprawy z powództwa

H. S., zam. os. (...), (...)-(...) P.

przeciwko L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. - L. S., C. de S. y (...) Spółce Akcyjnej, ul. (...), (...)-(...) W.

- roszczenia z umów ubezpieczenia, z wyłączeniem wypadków komunikacyjnych (s. 014)

I. Uchyla wydany w niniejszej sprawie w dniu 12 marca 2014 roku - wyrok zaoczny.

II. Powództwo oddala.

III. Kosztami niniejszego postępowania obciąża powoda i w związku z tym:

a. obciąża go częścią uiszczonej opłaty sądowej, części poniesionego przez niego wydatku na poczet przeprowadzonego w tej sprawie dowodu z opinii biegłego oraz kosztem poniesionego przez niego kosztu jego procesowego zastępstwa;

b. zasądza od niego na rzecz pozwanego kwotę 1.885,-zł z tytułu zwrotu uiszczonej przez niego opłaty sądowej dotyczącej sprzeciwu od wydanego w tej sprawie wyroku zaocznego, kwotę 2.000,-zł z tytułu zwrotu części wydatków poniesionych przez niego na przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody z opinii biegłych oraz kwotę 3.600,-zł z tytułu zwrotu poniesionego przez niego kosztu jego procesowego zastępstwa;

c. nakazuje ściągnąć od niego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 772,75,-zł z tytułu pozostałej części nieuiszczonej opłaty sądowej.

SSO Zofia Lehmann

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do tutejszego Sądu dnia 8 stycznia 2014r. powód H. S. domagał się:

- zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 70.365,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami:
 - od kwoty 53.096,47 zł od dnia 31 października 2013r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 17.269,20 zł od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty,
- zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że w dniu 29 września 2013r. uczestniczył w kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ prowadzony przez niego samochód marki A. (...), rocznik 2008, nr rej. (...), Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze policji ustalili, że winnym wypadku jest A. R., kierujący samochodem marki S. (...), nr rej. (...).

Po dokonaniu wyceny pojazdu, pozwany w dniu 11 października 2013r. poinformował powoda, że koszty naprawy samochodu przekraczają wartość rynkową pojazdu i uznał szkodę za całkowitą. Pozwany przyjął, że wartość pojazdu na dzień 15 września 2013r. wynosiła 53.200 zł brutto, zaś koszty naprawy wyniosły 56.006,25 zł. W ocenie pozwanego, wartość uszkodzonego pojazdu wyniosła 19.924 zł. Jednocześnie pozwany przedstawił powodowi ofertę zakupu pojazdu przez K. S. za kwotę 33.850 zł. W dniu 17 października 2013r. powód poinformował pozwanego, że nadal domaga się naprawy pojazdu. Ostatecznie pismem z dnia 13 grudnia 2013r. pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania.

Z uwagi na uszkodzenie pojazdu, powód w okresie od 30 września 2013r. do 16 grudnia 2013r. korzystał z samochodu zastępczego. Koszt jego wynajmu wyniósł 17.259,20 zł.

Wskutek wypadku powód doznał urazu głowy i do chwili obecnej odczuwa silne bóle głowy, będące bezpośrednią konsekwencją kolizji, dlatego domaga się zapłaty zadośćuczynienia.

W wyroku zaocznym z dnia 12 marca 2014r. Sąd rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu (k. 128). Wyrokowi został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 4 kwietnia 2014r. pozwany domagał się uchylenia wyroku zaocznego w całości, oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (k. 135)

Pozwany podniósł, iż żądanie pozwu jest, w jego ocenie, nieuzasadnione. Pozwany podniósł, że poczynione w toku postępowania likwidacyjnego ustalenia doprowadziły pozwanego do wniosku, że uszkodzenia samochodu A. (...) nr rej. (...) nie powstały w okolicznościach zadeklarowanych przez powoda w zgłoszeniu szkody. Z tej też przyczyny pozwany nie mógł przyjąć odpowiedzialności za zdarzenie z 29 września 2013r., skutkiem czego odmówił wypłaty odszkodowania.

Zdaniem pozwanego okoliczności zdarzenia z 29 września 2013r. oraz wiarygodność jego uczestników, budzą poważne wątpliwości. Tym bardziej, że powód zgłosił w toku likwidacji szkody liczne uszkodzenia samochodu A., które w ocenie pozwanego nie mają jakiegokolwiek związku z kolizją z samochodem S. (...).

W ocenie pozwanego, jeśli choćby tylko niektóre zgłoszone przez powoda uszkodzenia samochodu nie pozostawałyby w związku ze zdarzeniem z 29 września 2013r., to oznaczałoby, że do zdarzenia nie doszło w okolicznościach przez niego deklarowanych - nie wszystkie bowiem uszkodzenia pojazdu powstały w okolicznościach opisanych przez uczestników kolizji.

Niezależnie od braku odpowiedzialności pozwanego co do zasady, strona pozwana zakwestionowała także wysokość żądanego odszkodowania z tytułu uszkodzeń samochodu A.. Przewidywany koszty naprawy samochodu A. przekroczyłyby jego wartość rynkową na dzień 29 września 2013r., co czyniło naprawę ekonomicznie nieuzasadnioną. W tej sprawie ze sporządzonych przez pozwanego wycen oraz kalkulacji wynika, że wartość samochodu A. (...) w dniu 29 września 2013r. wynosiła 47.400 zł brutto. Tymczasem przewidywane koszty naprawy wyniosły 53.666,97 zł brutto. Oznacza to, że koszty naprawy przekroczyłyby wartość samochodu powoda, a co za tym idzie, że w tej sprawie wystąpiła szkoda całkowita. Stąd też powód mógłby ewentualnie żądać odszkodowania stanowiącego różnicę pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością tego samochodu po uszkodzeniu. Dodać w tym miejscu należy, że pozwany szczegółowo informował powoda o podstawach wyliczenia wartości pojazdu A. na kwotę 47.400 zł brutto i błędach w wycenie sporządzonej przez prywatnego rzeczoznawcę powoda.

Pozwany określił wartość pojazdu uszkodzonego na kwotę 16.647 zł. Jednakże w toku postępowania likwidacyjnego została przeprowadzona aukcja, w wyniku której K. S. złożył ofertę zakupu samochodu A. w stanie uszkodzonym za kwotę 33.850 zł. Oferta ta była realna i możliwa do zrealizowania w przypadku zaakceptowania jej przez powoda. Zdaniem pozwanego ponosi on odpowiedzialność ewentualnie do kwoty stanowiącej różnicę wartości pojazdu A. przed i po szkodzie w wysokości 13.550 zł (47.400 zł - 33.850 zł = 13.550 zł).

Zdaniem pozwanego, przedstawiona przez powoda wycena wartości pojazdu A. na dzień 29 września 2013r. jest obciążona licznymi błędami, przez co nie może stanowić wiarygodnego dowodu. W ocenie pozwanego, błędna jest wycena wartości pojazdu A. w stanie nieuszkodzonym sporządzona przez rzeczoznawcę powoda na kwotę 59.800 zł brutto. Wartość ta jest znacznie zawyżona, bo aż o 12.400 zł brutto, w stosunku do rzeczywistej wartości tego samochodu na dzień 29 września 2013r. wynoszącej 47.400 zł brutto. Przy takiej zaś wartości pojazdu, również w przypadku kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę powoda (na kwotę 53.096,47 zł brutto), w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze szkodą całkowitą.

Wyłącznie z ostrożności procesowej, na wypadek ustalenia w toku procesu, że nie doszło do powstania w samochodzie A. szkody całkowitej, pozwany wskazuje, iż ewentualne ustalenia co do rozmiaru doznanej szkody, nie powinny nastąpić z pominięciem okoliczności, czy pojazd A. (...) nr rej. (...) został naprawiony, a jeśli tak, to jakie były faktyczne koszty tej naprawy. O ile bowiem pozwany zdaje sobie sprawę, że obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą jej wyrządzenia i nie jest zależny od tego czy poszkodowany zdecydował się na naprawę uszkodzonego w wyniku deliktu pojazdu, to jednak oczywistym w mniemaniu pozwanego jest, że jeśli poszkodowany pojazd naprawił, to należne mu z tytułu uszkodzenia pojazdu odszkodowanie nie może przenosić kosztów tejże naprawy. Odmienne przyjęcie wypaczałoby bowiem funkcję takiego świadczenia. Nie można zatem abstrahować od faktu, czy poszkodowany w konkretnych okolicznościach dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Ma to związek z zasadą, że szkoda nie powinna być źródłem wzbogacenia, zaś obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do ograniczenia rozmiarów szkody.

Pozwany zakwestionował także roszczenie o odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, jako nie wykazane. Sama faktura przedłożona w pozwie nie wskazuje, na jakiej podstawie i w związku z czym doszło do wynajęcia samochodu zastępczego, a następnie do wystawienia faktury. Brak także możliwości zweryfikowania faktur pod kątem tego, na jaki czas miano zawrzeć umowę najmu i po jakiej stawce. Powód nie wykazał także, aby przez cały okres wskazany w fakturze nr (...) rzeczywiście korzystał z samochodu zastępczego. Wątpliwości budzi zadeklarowana w treści faktury forma zapłaty. Powód nie wykazał, że należy mu się zwrot kosztów akurat za 78 dni najmu.

Nadto pozwany zakwestionował także roszczenie o zadośćuczynienie. Art. 445 § 1 k.c. przewiduje możliwość przyznania zadośćuczynienia w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Powód nie wykazał, aby doznał takiej szkody na osobie w wyniku zdarzenia z 29 września 2013r. Od zgłoszonej kolizji minęło już ponad pół roku, a powód nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego podjęcie leczenia w wyniku tego zdarzenia. Brak jakichkolwiek dowodów wskazujących, że silne bóle głowy na które powód uskarża się w pozwie, są skutkiem przedmiotowej kolizji. Znaczny upływ czasu powoduje, że z równie dużym prawdopodobieństwem można założyć, że silne bóle głowy mogą być spowodowane również zupełnie innymi przyczynami, niezwiązanymi ze zdarzeniami komunikacyjnymi.

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2014r. powód zmodyfikował swoje żądania, domagając się:

- utrzymania wyroku zaocznego z dnia 12 marca 2014r. w całości w mocy,
- zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 15.498 zł od dnia doręczenia pisma procesowego modyfikującego żądanie pozwu do dnia zapłaty,
- zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wskazał, że rozszerzenie powództwa o kwotę 15.498 zł obejmuje koszty najmu pojazdu zastępczego za dalszy okres, tj. od dnia 17 grudnia 2013r. do dnia 25 lutego 2014r.

W odpowiedzi na powyższe pozwany zakwestionował roszczenie powoda o zapłatę kwoty 15.498 zł, podtrzymując wyrażone w sprzeciwie od wyroku zaoczego stanowisko co do braku zasadności najmu pojazdu zastępczego.

W dalszej części procesu strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. S. oraz powód H. S. byli współwłaścicielami pojazdu marki A. (...) w udziałach wynoszących 1/2 części. Powód przed zakupem przedmiotowego pojazdu zlecił jego wycenę spółce (...) S.A. z siedzibą w W., która została sporządzona przez rzeczoznawcę T. M.. Wartość pojazdu została ustalona wówczas na kwotę 60.700 zł brutto. Pojazd ten został kupiony w dniu 16 lipca 2013 r. za cenę 60.000 zł.

Dowód: opinia nr (...) z dnia 10.07.2013 r. – 9-14; faktura VAT-marża nr (...) z dnia 16.07.2013 r. – k. 15; kopia karty pojazdu – k. 16-17.

W dniu 6 listopada 2014r. powód i B. S. zbyli pojazd K. H. (1) i K. H. (2).

Dowód: umowa kupna-sprzedaży z dnia 6 listopada 2014r. – k. 751.

Powód H. S. w dniu 29 września 2013 r. ok. godz. 20:30, jadąc drogą z W. (powiat (...), województwo (...)) do G., kierując samochodem osobowym marki A. (...), rocznik 2008, nr rej. (...), w miejscowości C. zderzył się z A. R., kierującym samochodem osobowym marki S. (...), nr rej. (...), i w wyniku tej kolizji drogowej pojazd należący do powoda uległ uszkodzeniu. Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze Policji z Komendy Powiatowej Policji w G., którzy po ustaleniu okoliczności kolizji ustalili, że winnym wypadku jest A. R., który następnie został ukarany mandatem karnym.

Dowód: protokół z kolizji drogowej z dnia 29.09.2013 r. sporządzony przez Komendę Powiatową Policji w G. – k.117; zeznania świadka K. P. – k. 486-487, zeznania świadka A. R. – k. 487, zeznania powoda – k. 566-567.

Sprawca kolizji A. R. posiada ważne ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wystawione przez pozwanego o numerze (...).

Dowód: protokół z kolizji drogowej z dnia 29.09.2013 r. sporządzony przez Komendę Powiatową Policji w G. – k. 117.

Okoliczności bezsporne.

Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 30 września 2013 r., a pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne.

Dowód: korespondencja elektroniczna - k. 20; druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej – k. 22.

Okoliczności bezsporne.

W dniu 09.10.2013 r. zostały przeprowadzone przez przedstawicieli pozwanego oględziny pojazdu, w związku z czym powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o przesłanie kalkulacji naprawy. W dniu 11 października 2013 r. pozwany poinformował powoda, że w koszty naprawy przekroczy wartość rynkową pojazdu, w związku z czym uznaje szkodę za całkowitą. W dniu 16 października 2013 r. pozwany przesłał powodowi wycenę szkody, uznając, że wartość pojazdu na dzień 15.09.2013 r. wynosiła 53.200,00 zł brutto, zaś koszty naprawy pojazdu wyniosą kwotę 56.006,25 zł. W ocenie pozwanego wartość uszkodzonego pojazdu wynosiła kwotę 19.924 zł. W związku z tym, że zdaniem pozwanego koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu, pozwany przedstawił powodowi ofertę zakupu pojazdu przez K. S. (...)

Handel (...)) za sumę 33.850 zł, szkodę wyceniając na kwotę 19.350 zł (uwzględniając przyjęcie przez powoda oferty sprzedaży).

Dowód: korespondencja poczty elektronicznej – k. 23-36.

W dniu 17 października 2013 r. powód poinformował pozwanego, że w dalszym ciągu żąda naprawy pojazdu i jednocześnie zakwestionował rzetelność sporządzonej na zlecenie pozwanego wyceny pojazdu i kalkulacji naprawy, zgłaszając swoje uwagi do wycen. Ponieważ pozwany nie ustosunkował się do przesłanych uwag, powód zlecił dokonanie wyceny wartości rynkowej pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień szkody niezależnemu rzeczoznawcy. Zgodnie ze sporządzoną przez rzeczoznawcę samochodowego oceną techniczną nr (...) oraz opinią nr (...) wartość pojazdu w dniu 29.09.2013 r. przed kolizją drogową wynosiła 59.800 zł brutto. W związku z tym, że powód zdecydował się na naprawę uszkodzonego pojazdu zlecił Biuru Rzeczoznawstwa i Usług (...) sporządzenie kalkulacji naprawy. Zgodnie z kalkulacją nr (...) koszt naprawy wyniósłby kwotę 53.096,47 zł, a zatem nie przekroczyłby wartości pojazdu sprzed kolizji ustalonej w opinii nr (...).

Dowód: korespondencja poczty elektronicznej – k. 44-46; ocena techniczna nr (...) z dnia 26.10.2013 r. – k. 48-61.; kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 05.11.2013r. – 62-70.

Pozwany w dniu 14 listopada 2013r. przesłał kolejną wycenę pojazdu oraz kalkulację naprawy, ustalając jego wartość przed uszkodzeniem na kwotę 47.400 zł brutto, zaś koszt naprawy na sumę 53.666,97 zł. Przy uwzględnieniu wartości pojazdu uszkodzonego ustalonej w ofercie (33.850 zł) uznał, że szkoda wynosi 13.550 zł. Pozwany po dokonaniu dodatkowych oględzin stwierdził, że na skutek kolizji drogowej z dnia 29.09.2013 r. nie zostały uszkodzone m. in. następujące elementy: spryskiwacz reflektora przedniego (kod części (...)), czujnik temperatury zewnętrznej (4490), sterownik wentylatorów układu chłodzenia silnika ((...)), króciec ssący filtra powietrza ((...)), obudowa filtra powietrza ((...)), wytłumienie dźwiękowe przednie ((...)), zderzak przedni w części prawej.

W dniu 26 listopada 2013 r. powód wraz z B. S. wystosowali do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty, wyznaczając mu termin do dnia 02.12.2013 r. Pozwany otrzymał wezwanie w dniu 29 listopada 2013 r. W odpowiedzi na wezwanie pozwany pismem z dnia 03.12.2013r. wysłanym do pełnomocnika powoda poinformował, że stanowisko dotyczące zgłoszonej szkody przedstawi w terminie nie dłuższym niż 90 dni od zawiadomienia o szkodzie. Następnie pozwany pismem z dnia 13 grudnia 2013 r. odmówił wypłaty odszkodowania.

Dowód: wezwanie z dnia 26.11.2013 r. wraz z dowodem doręczenia – k. 186- 188; pismo pozwanego z dnia 03.12.2013 r.- k. 179; pismo pozwanego z dnia 13.12.2013 r. – k. 174.

Powód w dniu 17 grudnia 2013 r. zawarł z B. S. umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec pozwanego.

Dowód: umowa cesji z dnia 17.12.2013r. – k. 85-86.

W okresie od 30 września 2013r. do 16 grudnia 2013r. powód korzystał z samochodu zastępczego marki B. model 730, którego koszt najmu wyniósł 180 zł za dzień netto, to jest 14.040 zł netto (17.269,20 zł brutto) za 78 dni najmu. Powód wynajął samochód od D. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. K. (1).

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 87.

Samochód powoda a. (...) wcześniej uległ kolizji drogowej dnia 21 maja 2013r. polegającej na wjechaniu pod samochód ciężarowym. W tym czasie właścicielem pojazdu był R. K.. Zdarzenie zostało zgłoszone (...) S.A. (nr szkody (...)) – ubezpieczycielowi sprawcy wypadku. W wypadku uszkodzeniu uległy: przód, maska, lampy, zderzak, chłodnica. Samochód był naprawiany w warsztacie A. K. we W. z części, które R. K. zakupił od powoda.

Pojazd będący przedmiotem niniejszego postępowania uczestniczył w siedmiu zdarzeniach drogowych: w dniu 4 maja 2010r., w dniu 21 grudnia 2011r., w dniu 6 lutego 2013r., w dniu 23 marca 2013r., w dniu 21 maja 2013r.

(opisana powyżej), w dniu 29 września 2013r. Natomiast w dniu 5 stycznia 2010r. w kolizji mającej miejsce na terenie Luksemburga uznano tzw. „szkodę całkowitą”, co stanowiło podstawę do jego wyrejestrowania. Przyczyną uznania pojazdu za nie nadający się do naprawy były poważne deformacje struktury wytrzymałościowej przodu nadwozia, które spowodowały zadziałanie układu bezpieczeństwa biernego (...) (wyzwolenie się poduszek powietrznych czołowych).

Dowód: zgłoszenie szkody w pojeździe a. (...) do C. V. (...) z dnia 21 maja 2013r. – k. 148-148; zeznania świadka R. K. – k. 564-565, zeznania świadka A. K. – k. 564; opinia uzupełniająca druga biegłego dr inż. M. J. – k. 941-942.

Do kolizji w dniu 29 września 2013r. doszło w ten sposób, że samochód a. (...) powoda poruszał się z prędkością 35 km/h, podczas gdy S. (...) A. R. stała na prawym pasie ruchu, skierowana ukośnie w lewo.

Dowód: opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej dr inż. M. J. z dnia 19 kwietnia 2015r. – k. 603; załącznik IV do opinii biegłego - symulacja przebiegu kolizji wariant trzeci – k. 687-700.

W wyniku kolizji z dnia 29 września 2013r. oraz kolizji z dnia 21 maja 2013r. doszło do uszkodzenia następujących tożsamyh elementów pojazdu: wytłumienie dźwiękowe przednie, sterownik wentylatorów układu chłodzenia silnika, króciec ssący filtra powietrza, spryskiwacz reflektora lewego, odbudowa filtra powietrza, czujnik temperatury zewnętrznej, błotnik przedni prawy, tarcze kół przednich – lewego i prawego, tarcza koła tylnego prawego, sterownik wentylatorów. Elementy te nie zostały wymienione w toku naprawy pojazdu po szkodzie z dnia 21 maja 2013r. Uszkodzenia ww. elementów nie powstały wskutek zdarzenia z dnia 29 września 2013r. Elementy takie jak: wytłumienie dźwiękowe przednie, sterownik wentylatorów układu chłodzenia silnika, króciec ssący filtra powietrza, spryskiwacz reflektora lewego, obudowa filtra powietrza, czujnik temperatury zewnętrznej nie zostały wymienione w toku naprawy pojazdu po szkodzie z dn. 21.05.2013r. Są to te same części, na których widoczne są te same uszkodzenia oraz ślady powstałe w trakcie eksploatacji, przy czym w następstwie szkody z dn. 29.09.2013r. nastąpiło powiększenie zakresu uszkodzeń wspomnianych wyżej elementów. Z kolei elementy, które zostały zakwalifikowane do wymiany w następstwie szkody z dnia 21 maja 2013r., po prowizorycznej "naprawie", element ten był w dalszym ciągu eksploatowany w pojeździe i zgłoszony ponownie, jako uszkodzony w kolizji z dnia 29 września 2013r.

Nie wszystkie uszkodzenia samochodu a. (...) zgłoszone jako powstałe w dniu 29 września 2013r. są wynikiem zderzenia z samochodem S. (...). W chwili zdarzenia w dniu 29 września 2013r. samochód a. (...) posiadał nadto charakterystyczne wzdłużne uszkodzenie pokrywy silnika, usytuowane po stronie lewej, wyraźnie wynikające z kolizji polegającej na wjechaniu pod przeszkodę.

W kolizji ze s. felicią powstały uszkodzenia o charakterze poprzecznych i ukośnych wgnieceń, połączone z zarysowaniami powłoki lakierniczej, z naniesieniem lakieru niebieskiego zbliżonego do barwy nadwozia samochodu s. (...), które mogły powstać wskutek kontaktu obu pojazdów. Jedynie poprzeczne oraz ukośne zarysowania powłoki lakierniczej omawianej pokrywy silnika A., z widocznymi naniesieniami tzw. "obcego" lakieru koloru niebieskiego mogły powstać wskutek zderzeniem z samochodem S. (...). Powyższe uszkodzenia nałożyły się na uszkodzenia wcześniejsze o charakterze wzdłużnym, które istniały wcześniej i w żaden sposób nie mogły powstać w wyniku kontaktu obu pojazdów. Charakterystyczne wzdłużne uszkodzenia pokrywy komory silnika, usytuowane po stronie lewej, nie mogły powstać wskutek wsunięcia się przodu samochodu A. (...) (ściślej pokrywy komory silnika) pod krawędź pokrywy komory silnika pojazdu S. (...).

Biorąc pod uwagę: charakter, usytuowanie oraz lokalizację wzdłużnego wgniecenia, widocznego na pokrywie komory silnika stwierdza się, że nie mogło ono zostać spowodowane przez uchwyt zamka pokrywy silnika S. (...). Jedynie łukowate, poprzeczne wgniecenie z widocznymi naniesieniami lakieru koloru niebieskiego mogło powstać wskutek zderzenia obu pojazdów.

Wzdłużne wgniecenie pokrywy silnika samochodu A. (...), jest uszkodzeniem wcześniejszym, powstałym w wyniku wjazdu pojazdu pod nieznaną przeszkodę. Na uszkodzenie to, już istniejące, nałożyły się deformacje, z widocznymi

charakterystycznymi naniesieniami tzw. obcego lakieru koloru niebieskiego, które mogły powstać wskutek kontaktu obu pojazdów.

Możliwe było zderzenie samochodów a. (...) i s. (...) skutkujące powstaniem uszkodzeń w obrębie naroży przednich lewych obu pojazdów oraz zadziałania układu bezpieczeństwa biernego w postaci wyzwolenia poduszek i kurtyn powietrznych w a. oraz przemieszczenia się pojazdów po zderzeniu do położen pokolizyjnych zaobserwowanych przez świadków zdarzenia, w sytuacji, gdy prędkość zderzeniowa samochodu a. (...) wynosiła około 35 km/h, a prędkość S. (...) była równa zero. Kierujący samochodem s. (...) nie miał żadnych obrażeń i najprawdopodobniej znajdował się poza nim.

Przyjęcie, że do zdarzenia doszło z winy A. R., który wyjechał z ulicy podporządkowanej bezpośrednio przed nadjeżdżającego powoda, przy prędkości początkowej a. około 50-60 km/h i nie podjęciu przez powoda manewru hamowania, prowadziłoby do wniosku, że sumaryczna prędkość zderzeniowa pojazdów wynosiłaby ponad 60 km/h. Tak duża prędkość zderzeniowa skutkowałaby większym zakresem uszkodzeń niż ustalony w toku postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez pozwanego. W takim wypadku wskutek zderzenia s. (...) rotowałaby w prawo o około 100° i zostałaby przemieszczona liniowo na odległość około 7 metrów, co skutkowałoby powstaniem dużych przeciążeń działających na kierującego s. i doprowadziłyby, z dużym prawdopodobieństwem, do uderzenia przez niego głową w słupek środkowy lewy kierowanego przez niego pojazdu. U kierowcy s. prawdopodobnie powstałyby bardzo poważne obrażenia. S. (...) nie była wyposażona w zapewniające bezpieczeństwo elementy, jak poduszki oraz kurtyny powietrzne, napinacze pasów bezpieczeństwa, a nadwozie było w znacznym stopniu skorodowane. Samochód A. (...) zapewniał znacząco większe bezpieczeństwo czynne i bierne, co wynika z istotnej różnicy mas obu pojazdów biorących udział w kolizji oraz ich klas. Niemożliwym jest, aby przy uderzeniu czołowo-naroznikowym, będącym jednym z najbardziej niebezpiecznych rodzajów zderzeń, kierujący samochodem a. odniósł poważniejsze obrażenia niż kierujący s..

Dowód: opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej dr inż. M. J. z dnia 19 kwietnia 2015r. – k. 597- 603, .

Koszt najmu samochodu zastępczego uzależniony jest od klasy samochodu osobowego. Koszt najmu samochodu klasy A za okres od dnia 30 września 2013r. od dnia 25 lutego 2014r. wynosił około 6.750 zł netto, 8.300 zł brutto. Koszy najmu samochodu klasy E w tym samym czasie wynosił około 30.500 zł netto, 37.500 zł brutto, przy czy możliwe byłoby uzyskanie 2% rabatu.

Dowód: opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej dr inż. M. J. z dnia 19 kwietnia 2015r. – k. 603, opinia uzupełniająca biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej dr inż. M. J. z dnia 22 stycznia 2016r. – k. 784-841.

Naprowadzony stan faktyczny znalazł oparcie w treści:

-dokumentów z karty 9-18, 48-70, 93-109, 148-168, 456-461 (dokumenty dotyczące związanego z tym sporem pojazdu), 19-47, 72-81, 83-84 , 203-427 (korespondencja stron), 85-86 (umowa cesji), 88-90, 145-146 (odpis z KRS-u), 115 (notatka KPP w G.), 462-473 (dokumentacja medyczna), a także akt szkody nr (...).

- opinii biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej dr inż. M. J. z dnia 19 kwietnia 2015r. (k. 603-712), opinii uzupełniającej biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej dr inż. M. J. z dnia 22 stycznia 2016r. (k. 784-841),

-zeznań świadków: K. P. (k. 486-487); A. R. (k. 487), R. K. (k. 564-565), A. K. (k. 564),

- zeznań powoda (k. 566-567).

Analiza i ocena zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego:

Złożyły się nań dokumenty i to zarówno o charakterze urzędowym, jak i o charakterze prywatnym; opinia biegłego sądowego; zeznania świadków i zeznania stron.

O dokumencie urzędowych mowa jest w normie art. 244 k.p.c. stanowiącej, że...sporządzone w przepisanej formie przez organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone...(par.1); co odpowiednio stosuje się do...sporządzonych przez inne podmioty w zakresie zleconych im przez ustawę zadań z dziedziny administracji publicznej...(par. 2) – w niniejszej sprawie zaliczyć do nich należało odpis z KRS-u pozwanego (k. 145-146), notatkę KPP w G. (k. 115).

Z kolei z treści normy art. 245 k.c. wynika, iż dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Warunki zaprzeczenia ich prawdziwości zreagowane zostały odpowiednio w normach art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. – żadna ze stron przy udziale art. 232 k.p.c. z możliwości takiej nie skorzystała; brak też było przesłanek ku temu, by inicjatywą taką podjąć z urzędu.

Zgromadzone w sprawie dokumenty w większości nie były kwestionowane przez strony, ani nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Sąd uznał, zatem za wiarygodne wszystkie powołane wyżej dokumenty urzędowe i dokumenty prywatne, znajdujące się w aktach sprawy, w tym w szczególności akta szkody pozwanego. Autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych, nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c., a i Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one istotne dla potrzeb rozstrzygnięcia tego sporu. Żadna ze stron nie kwestionowała ponadto treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, co zezwoliło na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Istotnym materiałem dowodowym była opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej oraz wyceny pojazdów i kalkulacji napraw dr inż. M. J. na okoliczność: a) możliwości bądź braku możliwości powstania uszkodzeń pojazdu A. (...) nr rej. (...) i S. (...) nr rej. (...) w warunkach zgłoszonej poprzez powoda kolizji z dnia 29 września 2013 roku; b) korelacji bądź braku korelacji wszystkich uszkodzeń obu pojazdów; c) czy wszystkie uszkodzenia pojazdu a. (...) nr rej. (...) zgłoszone przez powoda, mogły powstać w warunkach zdarzenia z dnia 29 września 2013r, w tym zwłaszcza takich elementów, jak: błotnik przedni prawy w części prawej, tarcza koła przedniego lewego i prawego, tarcza koła tylnego prawego, spryskiwacz reflektora, czujnik temperatury zewnętrznej, sterownik wentylatorów, króciec ssący, filtra powietrza, obudowa filtra powietrza, wytlumienie dźwiękowe przednie; d) tożsamości uszkodzeń (tj. zakresu w jakim tożsame są uszkodzenia) pojazdu A. (...) nr rej. (...) zgłoszonych pozwanemu jako powstałych w dniu 29 września 2013r. z winy A. R. oraz uszkodzeń tego pojazdu, udokumentowanych po zdarzeniu z dnia 21 maja 2013r. , zgłoszonych w (...) S.A (nr szkody (...)); e) celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu A. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed 29 września 2013r. oraz czasu technologicznie niezbędnego do naprawy uszkodzeń, które ewentualnie mogły powstać w warunkach zgłoszonej przez powoda kolizji z dnia 29 września 2013r.; f) wartości pojazdu A. (...) nr rej. (...) w stanie powstania uszkodzeń, które ewentualnie mogły powstać w warunkach zgłoszonej przez powoda kolizji z dnia 29 września 2013r., oraz wartości tego pojazdu w stanie po tym zdarzeniu z 29 września 2013r., przy uwzględnieniu ogólnego stanu tego pojazdu, historii uszkodowości, wcześniejszych napraw z zastosowaniem części nieoryginalnych lub pochodzących z rynku wtórnego, uszkodzeń w ogumieniu oraz oferty zakupu pojazdu w stanie uszkodzonym złożonej w toku aukcji nr (...); g) w przypadku ustalenia w toku oględzin, że pojazd A. (...) nr rej. (...) został naprawiony – jakie części oraz materiały zostały użyte do naprawy oraz czy naprawa ta przywróciła pojazd do stanu poprzedniego przy uwzględnieniu ogólnego stanu tego pojazdu, a jeśli tak, by biegły dodatkowo określił koszt faktycznie przeprowadzonej naprawy uszkodzeń, które biegły uznał za powstałe w zdarzeniu z 29 września 2013r.; h) wysokości kosztu wynajmu samochodu zastępczego za okres od 30 września 2013 roku do 25 lutego 2014 roku, a także dwie opinie uzupełniające tego biegłego (k. 784-875, 936-1016), którym Sąd przyznał walor wiarygodności i mocy dowodowej.

Obie strony postępowania wniosły zastrzeżenia do opinii biegłego, do których biegły w sposób szczegółowy i wyczerpujący ustosunkował się w opiniach uzupełniających. W konsekwencji wszelkie wątpliwości, jakie strony, zgłosiły w zarzutach do opinii zostały wyjaśnione.

Wobec zbycia przez powoda pojazdu będącego przedmiotem niniejszego postępowania biegły nie był w stanie dokonać oględzin pojazdu w stanie uszkodzonym. Biegły dokonał jednak dodatkowych oględzin i pomiarów miejsca zdarzenia, analizy akt szkody, dokumentacji zdjęciowej, co okazało się wystarczające dla przeprowadzenia symulacji numerycznej wariantów przebiegu kolizji oraz dokonania weryfikacji parametrów ruchu obu pojazdów biorących udział w kolizji. Pojazd A. (...) przed sprzedażą został naprawiony, co uniemożliwiłoby biegłemu - nawet w wypadku dokonania jego oględzin – udzielenie jednoznacznej odpowiedzi na pytanie co do stanu pojazdu sprzed kolizji z dnia 29 września 2013r. Zatem okoliczność, iż biegły ostatecznie nie przeprowadził oględzin pojazdu w stanie naprawionym, po jego zbyciu przez powoda nie miała wpływu na wnioski opinii.

W tym miejscu należy odnieść się do sugestii powoda wyrażonej w jego piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2016r. (k. 890), iż biegły powinien zwrócić się bezpośrednio do serwisu (...) w celu wyjaśnienia wątpliwości wynikających z analizy „Protokołu diagnostyki”. Jak wynika z treści opinii zasadniczej oraz opinii uzupełniającej II (k. 937), w toku pracy nad opinią, biegły za zgodą Sądu zwrócił się do firmy (...) z wnioskiem o udostępnienie danych dotyczących wszystkich czynności obsługowo-naprawczych oraz przeglądów, jakie były wykonane w przedmiotowym samochodzie A. (...) nr VIN (...). Nie sposób zatem zarzucić biegłemu, że zaniechał tej czynności.

Opinia zasadnicza oraz opinie uzupełniające dostarczyły Sądowi tzw. wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. jeśli chodzi o wartość rynkową pojazdu przedstawionego przez powoda do ubezpieczenia. Wydane przez biegłego opinie cechowały się spójnością, szczegółowością i jawiły się jako konsekwentne – biegły przy jej opracowaniu uwzględnił cały dostępny materiał dowodowy, jak również posiadane doświadczenie życiowe i szczególne kompetencje (wiedzę specjalną). Uznać ponadto należy, że zostały one należycie uzasadnione – art. 285 § 1 k.p.c. Ponadto opinie zostały opracowane przez osobę obcą do stron, która nie miała interesu w tym, aby w rozpatrywanej sprawie zapadło orzeczenie na korzyść którejkolwiek z nich. Stąd też niekwestionowany walor przydatności tej opinii.

Jako całkowicie nieprzydatne dla sprawy Sąd potraktował zeznania świadka D. K. (2) (k. 486), uczestnika kolizji, jakiej uległ samochód powoda w dniu 21 maja 2013r. Świadek nie był w stanie przypomnieć sobie przebiegu zdarzenia, w tym także marki, modelu, a nawet koloru samochodu. Tym samym, jego zeznania nie miały żadnego znaczenia i Sąd nie uczynił ich podstawą swoich ustaleń.

Także zeznania świadka R. B. (k. 564), który w dniu 29 września 2013r. przyjechał na miejsce kolizji, aby przewieźć samochód powoda na lawecie nie stanowiły przydatnego materiału dowodowego, albowiem świadek nie pamiętał szczegółów tego zdarzenia.

Z kolei zeznania świadków K. P. (k. 486-487) i A. R. (k. 487) - chociaż teoretycznie istotne dla sprawy ze względu na udział obu świadków w zdarzeniu z dnia 29 września 2013r. (K. P. jako pasażera samochodu powoda, A. R. jako kierującego samochodem S.) – Sąd potraktował z dużą dozą ostrożności. Przebieg kolizji, jaki opisali świadkowie w zasadniczych kwestiach różniły się od najbardziej prawdopodobnej wersji tego zdarzenia ustalonej przez biegłego sądowego. Sąd uznał zatem za wiarygodne zeznania K. P. i A. R. jedynie co do daty, dokładnej pory kolizji, miejsca, w którym ona miała miejsce i uczestniczących w niej pojazdów oraz osób. W pozostałej części zeznań świadków, kwestionowanych przez pozwaną, nie dało się pogodzić z pozostałymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd na podstawie opinii biegłego.

Zeznania świadka R. K. (k. 564-565), poprzedniego właściciela samochodu A. (...), dostarczyły wiadomości dotyczących okoliczności odnoszących się do kolizji, której uległ pojazd w maju 2013. oraz procesu naprawy i nabycia samochodu przez powoda. Ze względu na to, iż były one jasne, logiczne i sprawiały wrażenie szczerych, a ponadto nie były kwestionowane przez pozwanego, Sąd nie miał podstaw aby je kwestionować.

Świadek A. K. (k. 564), właściciel warsztatu samochodowego, który naprawiał pojazd powoda, a także dokonywał naprawy po kolizji a maju 2013r. - jego zeznania były jasne, logiczne i sprawiały wrażenie szczerych, a ponadto nie były kwestionowane przez pozwanego, dlatego Sąd uznał je za wiarygodne. Nie miały ona natomiast większego znaczenia dla ustalenia istotnych w sprawie okoliczności.

Zeznania powoda (k. 566-567) Sąd uznał za wiarygodne w tej samej części, w której dał wiarę zeznaniom świadków K. P. i A. R., a także w zakresie nabycia i zbycia pojazdu. W tej części okazały się one przydatnym materiałem dowodowym. Zeznania powoda odnoszące się do przebiegu kolizji z dnia 29 września 2013r. oraz powstałych w jej wyniku uszkodzeń pojazdu zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną. W zestawieniu z wnioskami opinii biegłego, nielogiczna i nieprzekonująca jest wersja powoda, jakoby kierujący samochodem S. (...) wyjeżdżał z drogi podporządkowanej i nie zauważywszy nadjeżdżającego samochodu A. (...), w wyniku czego spowodował kolizję. Także zakres uszkodzeń samochodu podany przez powoda okazał się nieadekwatny do tego, jakie uszkodzenia mogłyby powstać w wyniku takiej kolizji.

Sąd oddalił szereg wniosków dowodowych:

- zgłoszonych przez powoda: o uzupełnienie opinii biegłego poprzez dokonanie wyceny szkody związanej z niniejszym sporem, a pozostającej w związku przyczynowym ze zdarzeniem z 29 września 2013r. (k. 1033), albowiem zmierzał on do przedłużenia postępowania; z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (...) SR Grunwald i Jeżyce – opinii biegłych sądowych na okoliczność wartości pojazdu A. (...) (k. 889); z dokumentów – faktury Vat nr (...) z dnia 20 marca 2010r. i polisy ubezpieczeniowej z dnia 18 lipca 2013r. na okoliczność rzeczywistej wartości pojazdu A. (...) w 2010r. (k. 749); z dokumentu w postaci pisma kierownika serwisu samochodowego z dnia 30 czerwca 2015r. na okoliczność tego, że powodowi nie był znany stan techniczny pojazdu przed jego zakupem w lipcu 2013r. (k. 759), z zeznań świadka T. M. – rzeczoznawcy majątkowego na okoliczność stanu technicznego pojazdu powoda w dniu 10 lipca 2013r., oraz z dokumentacji udostępnionej przez tego świadka – uznając je za spóźnione,

- zgłoszonych przez pozwaną: o przeprowadzenie dowodu z opinii instytutu naukowo-badawczego, o dowód z oględzin samochodu (k. 909); dokumentacji znajdującej się w aktach kilku towarzystw ubezpieczeniowych (k. 909-910); o opinię biegłego neurologa (k. 490); z zeznań świadka M. S. (k. 490) na okoliczność daty sporządzenia dokumentacji medycznej z leczenia powoda po zdarzeniu z dnia 29 września 2013r.; dokumentacji Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego dotyczącej odszkodowań uzyskanych przez powoda od 1 stycznia 2012r. oraz odszkodowań związanych z samochodem a. (...) od 31 marca 2010r.; zeznań świadków A. J., M. R., K. S. - jako spóźnionych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej opiera się na przepisach art. 822 k.c. w związku z przepisami art. 436 § 1 i 2 k.c., art. 415 k.c., art. 363 § 1 k.c. oraz na przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a przy ubezpieczeniu osobowym – umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zasady podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1151). Przez działalność taką rozumie się wykonywanie

czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych.

W myśl przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Z kolei zgodnie z art. 38 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, zakład ubezpieczeń nie odpowiada za szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie mienia, wyrządzone przez kierującego posiadaczowi pojazdu mechanicznego; dotyczy to również sytuacji, w której posiadacz pojazdu mechanicznego, którym szkoda została wyrządzona, jest posiadaczem lub współposiadaczem pojazdu mechanicznego, w którym szkoda została wyrządzona.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z dyspozycją art. art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji ulega modyfikacji podstawowa reguła odpowiedzialności samoistnego posiadacza środka komunikacji oparta na zasadzie ryzyka albowiem w razie zderzenia się pojazdów, jeżeli chodzi o szkody poniesione przez posiadaczy pojazdów, mogą być one dochodzone tylko na zasadach ogólnych, a więc na podstawie art. 415 k.c. Zderzeniem się pojazdów w rozumieniu art. 436 § 2 k.c. jest każde - bez względu na przyczynę - zetknięcie się tych pojazdów będących w ruchu. Zgodnie z treścią art. 415 k.c. kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę jest obowiązany do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności określonymi w art. 415 k.c. są: powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowo między owym zdarzeniem a szkodą.

W sprawie bezsporne pozostaje, że w dniu 29 września 2013 roku ok. godz. 20:30, jadąc drogą z W. (powiat (...), województwo (...)) do G., kierując samochodem osobowym marki A. (...), rocznik 2008, nr rej. (...), w miejscowości C. zderzył się z A. R., kierującym samochodem osobowym marki S. (...), nr rej. (...), i w wyniku tej kolizji drogowej pojazd należący do powoda uległ uszkodzeniu. Pojazd A. S. F. 1.3, nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Strona pozwana nie kwestionowała samego faktu, iż w okresie przedmiotowego zdarzenia była odpowiedzialna na podstawie zawartej z A. R. polisy OC do naprawienia szkody powstałej w związku z ruchem tego pojazdu, ale podnosiła, że do uszkodzeń podanych przez powoda nie mogło dojść w wyniku kolizji z dnia 29 września 2013r.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony opisanych szczegółowo pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego. Podstawą ustalenia stanu faktycznego była przede wszystkim opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej. Strona powodowa kwestionowała zawarte w opinii wnioski w zakresie okoliczności powstania uszkodzeń pojazdu powoda. Biegły wyjaśnił jednak te wątpliwości w pisemnych opiniach uzupełniających, w których w sposób bardzo szczegółowy odniósł się do zarzutów powoda, wyjaśniając w sposób przekonujący wszelkie wątpliwości.

W świetle powyższych dowodów stronie pozwanej udało się wykazać, że zaistniałe w pojeździe powoda uszkodzenia nie mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 29 marca 2013r. Powód nie przedstawił natomiast dowodów, które zaprzeczyłyby tym okolicznościom.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, że wobec nikłej mocy dowodowej dowodów z zeznań świadków powołanych przez powoda, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia tego zagadnienia miała opinia biegłego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych, który był w stanie określić zarówno mechanizm, jak i przybliżony czas powstania poszczególnych uszkodzeń pojazdu powoda. Z opinii biegłego (zał. IV do opinii dr inż. M. J. z dnia 19 kwietnia 2015r. – k. 687-690) wynika, że do kolizji doszło w ten sposób, że samochód a. (...) poruszał się z prędkością 35 km/h, podczas gdy S. (...) stała na prawym pasie ruchu, skierowana ukośnie w lewo.

Tym samym, przyjmując za wiarygodny przebieg zdarzenia z dnia 29 września 2013r. ustalony przez biegłego, nie ulega wątpliwości, iż w wyniku kolizji ze s. felicią powstały uszkodzenia o charakterze poprzecznych i ukośnych wgnieceń, połączone z zarysowaniami powłoki lakierniczej, z naniesieniem lakieru niebieskiego zbliżonego do barwy nadwozia samochodu s. (...), które mogły powstać wskutek kontaktu obu pojazdów. Jedynie poprzeczne oraz ukośne zarysowania powłoki lakierniczej omawianej pokrywy silnika A., z widocznymi naniesieniami tzw. "obcego" lakieru koloru niebieskiego mogły powstać wskutek zderzeniem z samochodem S. (...). Pozostałe uszkodzenia, obejmujące wytłumienie dźwiękowe przednie, sterownik wentylatorów układu chłodzenia silnika, króciec ssący filtra powietrza, spryskiwacz reflektora lewego, obudowa filtra powietrza, czujnik temperatury zewnętrznej, charakterystyczne wzdłużne uszkodzenie pokrywy silnika, usytuowane po stronie lewej, powstały wcześniej, najprawdopodobniej podczas kolizji dnia 21 maja 2013r.

Na podstawie okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie jednoznacznie stwierdzić należy, że większość ze zgłoszonych przez powoda uszkodzeń nie powstała w związku ze zdarzeniem z dnia 29 września 2013r., a samo zdarzenie miało inny przebieg niż deklarował powód. Przyjęte przez Sąd za wiarygodne wnioski opinii biegłego nakazują przyjąć, iż do zderzenia pojazdu powoda A. (...) ze S. (...) w dniu 29 września 2013r. doszło w warunkach kontrolowanych i najprawdopodobniej w sposób zamierzony. Na powyższe wskazują okoliczności, iż jak wynika z opinii, w chwili zderzenia obu pojazdów, S. (...) nie wyjeżdżała z drogi podporządkowanej, ani nawet nie znajdowała się w ruchu, zaś prędkość samochodu A. (...) w momencie uderzania w S. była znacznie mniejsza niż to wynika z zeznań powoda i nie wynosiła około 60 km/h, a najwyżej 35 km/h. Ponadto w samochodzie S. (...) nie było kierującego, albowiem nie odniósł on żadnych obrażeń, co wydaje się niewiarygodne, biorąc pod uwagę chociażby wiek samochodu s. i stopień bezpieczeństwa jaki ona zapewnia.

W ustalonym w sprawie niniejszej stanie faktycznym nie ulega wątpliwości, że powód nie wykazał związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem A. R. a szkodą w postaci uszkodzenia pojazdu powoda. Skoro przedmiotowe zdarzenie (zderzenie dwóch pojazdów – powoda i A. R. w dniu 29 września 2013r. z winy tego drugiego) stanowi warunek konieczny powstania szkody, a zdarzenie opisane przez powoda nie miało miejsca, to przyjąć należało, że związek przyczynowy nie zaistniał. Co więcej, uszkodzenia na pojeździe powoda nie mogą być potraktowane jako normalne następstwa tej kolizji. W świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, z dużym prawdopodobieństwem przyjąć należy, że powód sam jest odpowiedzialny za szkody powstałe w jego pojeździe na skutek kolizji z dnia 29 września 2013r.

Wobec powyższego, Sąd nie ustalał wysokości szkody powoda, uznać bowiem należy, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w dniu 29 września 2013r. Roszczenie powoda okazało się w całości niezasadne i wobec tego pozew podlegał oddaleniu. (punkt II wyroku)

Mając na względzie przepis art. 347 k.p.c. Sąd zobowiązany był uchylić wyrok zaoczny z dnia 12 marca 2014r. (punkt I wyroku)

Z uwagi na to, że pozwany przegrał niniejszą sprawę w całości, do rozstrzygnięcia o kosztach procesu zastosowano przepis art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą proces.

Na koszty postępowania w niniejszej sprawie składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 3.769 zł (uiszczona w całości przez powoda) oraz od pisma stanowiącego rozszerzenie powództwa w kwocie 772,75 zł (nieuiszczona); opłata sądowa od sprzeciwu od wyroku zaocznego w kwocie 1.885 zł (uiszczona w całości przez powoda), wydatki na opinię

biegłego oraz opinie uzupełniające w łącznej kwocie 21.583,66 zł (z zaliczek stron); koszty zastępstwa procesowego stron – po 3.617 zł.

W konsekwencji zasądzono od powoda na rzecz pozwanego w punkcie III b) wyroku kwotę 1.885 zł tytułem zwrotu uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od sprzeciwu od wyroku zaocznego, kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu części wydatków poniesionych przez niego na dowód z opinii biegłego oraz kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu poniesionego przez niego kosztu procesowego zastępstwa i kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu. Wysokość należnego powodowi wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalono zgodnie z § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r., poz. 461). Pozwanego obciążać będą poniesione przez niego we własnym zakresie koszty opinii biegłego oraz opłata sądowa od pozwu, a także koszty jego zastępstwa procesowego – punkt III a) wyroku. Z kolei nieuiszczoną przez powoda opłatę sądową od rozszerzonego powództwa Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu w punkcie III c) wyroku w kwocie 772,75 zł

SSO Zofia Lehmann

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. Z apelacją lub za 14 dni od doręczenia.

P., dnia2016r. SSO Zofia Lehmann